

Maatwerkvoorziening

De maatwerkvoorziening komt in de nieuwe WMO in de plaats van compensatieplicht (art. 2.3.1 en 2.3.2.). De compensatieplicht komt niet meer terug in de nieuwe wet. In plaats daarvan is in artikel 2.3.1 de maatwerkvoorziening geïntroduceerd. In de wet is een onderscheid aangebracht tussen het melden van een probleem en het aanvragen van een maatwerkvoorziening. Een maatwerkvoorziening is een individuele toekenning van een dienst of financiële compensatie die er per persoon anders uitziet. Maatwerk dus. Voorbeelden zijn hulp bij huishouding (HbH) of de compensatie voor eigen-bijdrage-heffing. Een maatwerkvoorziening is geen product zoals een rolstoel of traplift. Algemene voorziening is niet hetzelfde als collectieve voorziening.

Wat zijn Algemene voorzieningen?

Deze voorzieningen zijn voor iedereen toegankelijk. Dus voor mensen met en zonder beperkingen. Voorbeelden zijn: Openbaar Vervoer, Buurthuizen, Klussendienst, Formulieren-hulp, Boodschappenservice, Maaltijdservice, Ouderenadviseurs, Consultatiebureau, Huisbezoek. Wanneer het niveau van algemene voorzieningen in de gemeente hoog is, is er minder reden voor mensen om aanspraak te maken op collectieve of individuele voorzieningen. Veel mensen kunnen dan, ook ondanks hun beperkingen, langer blijven "meedoen".

Wat zijn Collectieve voorzieningen?

Deze voorzieningen worden speciaal georganiseerd voor mensen met beperkingen. Men deelt het gebruik wel met anderen. Voorbeelden zijn: de Regiotaxi- een rolstoeltaxi- bus, het depot voor scootmobielen en rolstoelen, tafeltje dekje. De gemeente geeft toestemming om van deze voorzieningen gebruik te maken.

Wat zijn Individuele voorzieningen?

Dit zijn voorzieningen die speciaal voor de cliënt persoon worden georganiseerd of gemaakt. Bijvoorbeeld huishoudelijke hulp, woningaanpassing, rolstoel, scootmobiel. Belangrijk is dat er maatwerk wordt geleverd. De zorg wordt aangepast op de persoonlijke omstandigheden van de cliënt.

Toegangspoort

Het uitgangspunt in de sociaal-maatschappelijke visie was één loket. In de kaderstellende nota hebben we dit verbreed naar één toegangspoort. In de praktijk zijn er heel veel 'loketten', ofwel plekken waar een eerste vraag of signaal binnenkomt. Sommige van die loketten verwijzen door naar instanties die kunnen helpen en andere verwijzen door naar het loket samenleven van de gemeente. Dit hangt af van de zwaarte van de vraag en/of de bevoegdheden die die andere loketten hebben of krijgen. In de kadernota decentralisaties hebben we een hoofdlijn uitgezet. Die is weergegeven in het stroomschema op pagina 19.

Het doel van de toegangspoort is: alle vindplaatsen verbinden! Dus praten met alle vindplaats-personen om elkaar te kennen en op te zoeken is hierin het voornaamst.

Dit lijkt op het vormen van een soort LZN, alle vindplaatsen zoals huisarts, politie, thuiszorg etc zoals die nu al bestaan.

Eenvoudig gezegd geldt voor de WMO dat het CIZ verdwijnt als poort voor begeleiding en pv, daar komen wij voor in de plaats net als met de HbH in 2007.

De toegang bestaat straks uit het kernteam voor algemeen/collectief, niet complexe situaties. De WMO-consulent voert een keukentafelgesprek voor individuele voorzieningen, matig complexe situaties en de regisseurs worden ingezet voor specifieke individuele voorzieningen en zeer complexe situaties. In het begin is "oud CIZ aanvrager" dus ondergebracht bij complexe en zeer complexe situaties.

De kaderstellende nota vraagt de raad in te stemmen met de hoofdlijn. De meer specifieke invulling van de toegangspoort en het loket Samenleven werken wij in 2014 verder uit in de proeftuin Toegang & Arrangementen. Wij verwachten niet tot hele concrete stroomschema's te komen, omdat ook hier maatwerk de standaard zal zijn.